

POSTANOWIENIE

25 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 25 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A. W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w Wodzisławiu
Śląskim
o zadośćuczynienie,
na skutek skargi kasacyjnej A. W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 4 listopada 2022 r., V ACa 411/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje i poleca wypłacić adw. Z. W. przez Skarb Państwa – Sąd Apelacyjny w Katowicach kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych, w tym VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.**

UZASADNIENIE

Powód A. W. wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 4 listopada 2022 r., wydanego w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim o zadośćuczynienie.

Powód uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością, wynikającą z naruszenia 368 § 1 w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. Dalej

umieścił niepowiązane ze sobą w logiczny wywód fragmenty wypowiedzi judykatury i doktryny na temat instytucji apelacji w polskim postępowaniu cywilnym oraz rozumienia przesłanki oczywistej zasadności jako przyczyny przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący powinien w wyodrębnionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, a zatem oczywistego naruszenia prawa widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe, niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa. (zob. np. postanowienia z dnia 23 grudnia 2021, I CSK 142/21; z dnia 22 grudnia 2021, II CSK 390/21; z dnia 9 grudnia 2021, IV CSK 365/21 oraz z dnia 26 listopada 2021, III CSK 119/21). Wymagane jest zatem zarówno opisanie, w jaki sposób – w ocenie skarżącego – sąd odwoławczy naruszył wskazane przepisy prawa, a zatem odniesienie się do faktycznych i prawnych okoliczności danej sprawy, jak i wyjaśnienie, dlaczego opisane naruszenie spowodowało oczywistą zasadność składanej skargi, czyli logiczne powiązanie dostrzeżonego naruszenia prawa z wydaniem oczywiście nieprawidłowego wyroku.

Skarżący ograniczając się do obszernego podania stanowisk wyrażanych w piśmiennictwie i orzecznictwie nie uczynił zadość tym wymaganiom. Nie odwołał się bowiem w ogóle do okoliczności własnej sprawy, nie opisał mechanizmu skonkretyzowanych naruszeń wskazanych przepisów, a skoro tego nie uczynił, to tym bardziej nie wykazał wpływu takich naruszeń na wydanie orzeczenia naruszającego prawo w sposób tak wyraźny, że dostrzegalny bez trudu dla przeciętnego prawnika. Pomimo zatem pozornej obszerności uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, nie zawarto w nim wymaganego uzasadnienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego oraz

o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie. Nie obciążył zaś powoda kosztami postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c.

AD
[ms]